



**VOOR MIDDERNACHT BEN IK TERUG!
(I'll Be Back Before Midnight)**

door

PETER COLLEY

vertaald

door

Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **VOOR MIDDERNACHT BEN IK TERUG! / I'LL BE BACK BEFORE MIDNIGHT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **Peter Colley** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © Baker Plays
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Telefoon (03)3.66.44.00.**

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

NOOT VAN DE AUTEUR:

Toen ik voor het eerst besloot me aan het schrijven van een komische thriller te wagen was het mijn bedoeling me te vermaken met het genre. Een oude boerenhoeve, gelegen in een verafgelegen landelijk oord, leek me de juiste plek om te beginnen. De voor de hand liggende tweede stap was de hoeve met spoken te bevolken, of ten minste met geruchten erover, en er dan een typisch neurotisch stel uit de grote stad in te zetten om de spoken wat om handen te laten hebben. De vrouw, net genezen van een zenuwinstorting, is het prototype van een "slachtoffer" en het is duidelijk dat ze in een crisis van de echtgenoot - een ongevoelige, joggende archeoloog - weinig hulp kan verwachten. Als men daar dan nog een joviale, gemoedelijke boer uit het dorp en een beeldschone maar slechte vrouw aan toevoegt, heeft men de basis gelegd voor vermakelijk boerenbedrog. Dat dacht ik tenminste. Wat uiteindelijk gebeurde verraste me nogal. Terwijl het komische in het stuk altijd op de loer lag, waren het de karakters zelf die geregeld probeerden te ontsnappen uit de hokjes waarin ze zo clichématig gezet waren. Tot op zekere hoogte liet ik ze gaan en probeerde ik ze zo echt te maken als binnen dit dwaze genre mogelijk is. Als ik het stuk gespeeld zie, merk ik met veel genoegen hoe het publiek de personages als echte mensen beschouwt. Heel vaak worden er tijdens angstige scènes spontaan waarschuwingen naar de spelers geroepen. Natuurlijk is dit stuk ook geen zwaar psychologisch drama. De sleutel voor het spelen (of lezen) van dit stuk is de juiste balans vinden tussen het pret-element en de angstaanjagende realiteit. Het publiek dient in plezierige spanning gehouden te worden, niet wetend of het volgend moment een lach of een angstkreet zal brengen.

Ander commentaar dat ik hoorde van mensen die het stuk hadden gelezen en het daarna zagen opvoeren is: "Ik had er geen idee van dat het zo angstaanjagend zou zijn." Misschien is mijn beschrijving van de handelingen een beetje saai, maar bij een toneelstuk in dit genre vertrouw ik sterk op de regisseur en de licht- en geluidstechnici voor de juiste sfeer en timing in het stuk. Ik heb geprobeerd zoveel mogelijk handelingen te beschrijven, zonder daarbij te vervallen in ellenlang proza, maar de toneelaanwijzingen zijn in de eerste plaats bedoeld voor de regisseur en de spelers, niet voor het lezend publiek. Mocht u zich echter om vier uur 's nachts moederziel alleen in een boerenhoeve op een winderig heideveld bevinden en u kunt niet slapen omdat het stormt, dondert en bliksemt... dan zou dat het uitgelezen tijdstip zijn om een kaars aan te steken en "VOOR MIDDERNACHT BEN IK TERUG" te lezen.

Peter Colley

PERSONEN:

Greg Sanderson

Jane Sanderson

George Willowby

Laura Sanderson

PLAATS:

Een boerenhoeve op het platteland

DECOR:

De huiskamer van een grote boerenhoeve. Het huis is meer dan honderd jaar oud en lijkt in meer welvarende tijden te zijn gebouwd. De afmetingen van de deuren en ramen suggereren een voornaamheid die al sinds lang niet meer bestaat. Het behang laat hier en daar los en is smerig en het meubilair is versleten en stoffig. De ingang van de kamer, prominent midden op het toneel, trekt het meest de aandacht en leidt naar de trap en de niet zichtbare voordeur. Het onderste deel van de trap is vanuit de kamer zichtbaar, net als een raampje in de achtermuur. De ingang kan worden afgesloten met twee schuifdeuren, gemaakt van hardhout, en kan tevens van binnen uit op slot gedaan worden. Een klapdeur leidt naar de keuken, links op het toneel, en in de linkerwand zit een fors doorgeefluik. Het luik kan naar boven toe geopend worden. Een royale erker domineert de rechterkant van het toneel. De hele erker kan afgesloten worden met zware gordijnen. Aan de linkerkant staat een potkachel. Het meubilair bestaat uit een sofa, salontafel, leuningstoel en een ronde eettafel met twee stoelen. Rechts staat een bureautje. Links en rechts van de schuifdeuren staan kasten, de linker gevuld met aantal academisch uitzierende boeken, de rechter voor de stereo-installatie. Naast de leuningstoel staat een tafeltje met een telefoon erop en naast de sofa staat een tafeltje met een vreemd uitzierend toestel erop. Dit toestel heeft een lange grijparm die aan een veer zit. De arm klemt een stuk steen vast. Aan de muur hangen diverse gereedschappen en wapens uit het Stenen Tijdperk en een verzameling vuurstenen pijlpunten in een showkastje. Aan een andere muur hangt, nogal hoog, een dubbelloopsgeweer op een wapenrek. Er hangen wat schemerlampjes en kandelaars aan de wand, maar het

voornaamste licht komt van een kroonluchter, waarvan de lichtsterkte via een lichtsakelaar aan de wand geregeld kan worden. Op de vloer van gelakt hout ligt een oud gedessineerd vloerkleed tussen de sofa en de leuningstoel.

TIJD:

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène: Een avond in het vroege voorjaar

Tweede scène: De volgende morgen

Derde scène: Diezelfde nacht

TWEEDE BEDRIJF

Eerste scène: Even later

Tweede scène: 's Avonds een week later

Derde scène: Diezelfde avond net voor middernacht

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(Op het toneel zien we de huiskamer van een grote, oude boerderij. (zie voor een gedetailleerde beschrijving de vorige pagina's.)

Als het doek opgaat is het toneel helemaal donker, behalve het maanlicht dat door het raam schijnt. Men hoort het geluid van een auto in de verte. De koplampen verlichten de kamer voor een moment. Het geluid van wielen op het grind van de oprijlaan wordt sterker en sterker tot het ophoudt. De motor wordt uitgezet, de portieren worden dichtgeklapt en even later hoort men een sleutel die in het slot wordt gestoken en hoe de deur geopend wordt. Men hoort stemmen in het donker als twee mensen de onverlichte kamer binnenkomen)

VROUWENSTEM: Het licht doet het niet.

MANNENSTEM: Het elektrisch is afgesloten, Jane. Blijf staan, ik weet precies waar het is. *(de man loopt door, struikelt en valt languit op de grond, waarbij ook wat meubelstukken omvallen)* Shit!

VROUWENSTEM: Heb je je bezeerd?

MANNENSTEM: Nee. Dat stomme ding! De stoppenkast moet ergens onder de trap zijn. *(meer gestommel in het donker)* Hier is het. *(het licht gaat aan zodat we Jane Sanderson kunnen zien. Jane is achter in de twintig, ziet er aardig uit zonder een uitzonderlijke schoonheid genoemd te kunnen worden. Ze draagt twee supermarkttassen met boodschappen en kijkt om zich heen. Greg Sanderson komt vanuit de hal binnen. Hij is begin dertig en qua manieren en kleding een wat saaie intellectueel. Als men echter goed kijkt ziet men een welgebouwde, aantrekkelijke man)*

GREG: Nou, wat vind je ervan?

JANE: *(vindt het afschuwelijk)* O, Greg, het is... eigenaardig.

GREG: Ik wist dat je het enig zou vinden. Het is echt iets voor ons, Jane.

JANE: Waar is de keuken?

GREG: Hier. *(Greg loopt de keuken in via een klapdeur en schuift vanuit daar een luikje open)* Kijk, hier kun je spulletjes doorgeven. *(Jane kijkt naar het doorgeefluikje)* Ik weet het, de koelkast en de oven zijn prehistorisch, maar ze doen het. *(Greg komt terug in de kamer)*

JANE: Heb je de verwarming al aangezet? Het is hier nogal koud.

GREG: Eh... het is hier niet zozeer een kwestie van de verwarming aanzetten. Dat wordt meer hakken, erin schuiven en er een lucifer ingooien.

JANE: Een houtkachel?

GREG: Het echte plattelandsleven. 's Avonds opgerold bij het knapperend vuur...

JANE: Maar je hebt nog nooit eerder een houtkachel aangestoken...

GREG: Dat heb ik inderdaad niet. Maar het is net als een barbecue. *(tilt het kacheldeksel op)* Ik heb er al hout ingestopt. *(pakt een kleine plastic jerrycan)*

JANE: Wat is dat?

GREG: Benzine. Dat is goedkoper dan barbecuevloeistof.

JANE: Ik dacht dat men daarvoor papier, twijgjes en zulk soort dingen gebruikte.

GREG: Dat was voordat de wetenschap beter brandbaar materiaal ontdekte. *(giet benzine over het bovenste hout)*

JANE: Weet je, misschien is een houtkachel wel leuk.

GREG: Gooi er maar een lucifer op, dan is het hier zo direct warm. *(hij strijkt een lucifer aan, laat het in de kachel vallen en legt het deksel weer terug. Een luide explosie in de kachel volgt en het deksel vliegt de lucht in. Jane gilt)*

GREG: *(port in de kachel)* Hm. Er zitten nog wat schoonheidsfoutjes aan dit systeem.

JANE: Ik dacht dat we hier gekomen waren om mijn zenuwen tot rust te brengen.

GREG: *(onderzoekt de kachel nog steeds en mompelt in zichzelf)* Natuurlijk, het is een afgesloten ruimte. Stom van me... *(Jane kijkt zenuwachtig om zich heen)*

JANE: Ik denk dat ik maar koffie ga zetten. Is er eigenlijk koffie in huis?

GREG: Ja, zat. Ga jij maar even zitten, ik zal het wel zetten.

JANE: *(houdt hem tegen)* Weet je wel hoe lang het geleden is dat ik mezelf het simpele genoeg van koffie zetten voor mijn echtgenoot gunde? Dus, ga jij nu maar zitten en ontspan je. Is er ook room?

GREG: Ja. Dat zit in die tas. *(Jane neemt de tassen met boodschappen mee naar de keuken. Ze steekt haar hoofd door het luik)*

JANE: Vanaf nu zet ik alle kopjes koffie die je maar wilt hebben. *(het hoofd van Jane verdwijnt. Greg loopt wat rond in de kamer en bekijkt met een tevreden blik de collectie prehistorische pijlpunten en bijlen die de muren versieren. Hij pakt een steen en een vergrootglas van het bureau en bestudeert de steen. Jane komt op via de keukendeur)*

JANE: Greg... ben je blij dat ik weer terug ben?

GREG: Natuurlijk ben ik dat.

JANE: Ik wil dat dit een nieuw begin voor ons is. Ik weet wel dat het mijn fout was, grotendeels, maar ik voel me nu echt beter.

GREG: Het lag niet alleen aan jou. De dokter zei dat als ik alleen maar wat meer met je gepraat had...

JANE: Als ik iets doe dat je ergert, moet je het zeggen. Je moet niet alles oppotten.

GREG: Dat zal ik niet doen. Ik ben veranderd, weet je. En hier zal het allemaal anders zijn. We hebben nu tijd voor elkaar.

JANE: Ik wou toch dat je me het verteld had.

GREG: Wat?

JANE: Dat je een huis op het platteland had gehuurd.

GREG: Maar het leek me een prima idee. Ik kan mijn sabbatsjaar houden en jij kan... herstellen. Trouwens, ik wilde dat het een verrassing voor je was.

JANE: Maar er zijn hier helemaal geen andere mensen.

GREG: Jawel. We zitten hier niet in de rimboe. Er staan allemaal boerderijen en het dorp is hier maar acht kilometer vandaan. Het is je eerste dag uit het ziekenhuis. Het is dus logisch dat je nog een beetje gespannen bent. Weet je wat? Ik zal wat muziek opzetten. Dat zal je rustig maken. *(staat op en loopt naar de stereo)* Wat wil je horen?

JANE: Het maakt me niet uit. Iets kalmerends. *(Greg zet een plaat op, maar in plaats van kalmerende muziek zou een zenuwachtig persoon het eerder onheilspellend noemen. Jane probeert het te negeren)*

Weet je, toen we hier vanavond heen reden, dacht ik bij ieder stadje dat we passeerden: hier moet het zijn! Maar de stadjes werden kleiner, het werden dorpen, gehuchten - en nog steeds waren we er niet. *(achter Jane is Greg wat aan het rommelen, pakt een koffer en loopt naar boven. Jane heeft er geen erg in en praat gewoon door)* Toen ging de zon onder en werd het overal zo donker... het enige dat overbleef was het licht van de koplampen op de weg. Het leek wel of we door een lange, donkere tunnel reden. Ik bedoel... Ik heb nooit gedacht dat ik het neonlicht en het lawaai nog eens zou missen, maar dat doe ik wél. Merkwaardig. *(de muziek begint nu zelfs spookachtig te worden. Jane voelt zich niet op haar gemak en kijkt naar de stereo. Ze realiseert zich dan dat ze alleen is)* Greg? *(ze staat op en kijkt nerveus om zich heen)* Greg? Waar ben je? *(ze begint in paniek te raken. De stilte maakt haar bang)* Greg! Greg! *(in haar angst is Jane met haar rug tegen het doorgeefluik gaan staan. Plotseling gaat dat luid schokkend open. Ze gilt. Greg steekt zijn hoofd door de opening en glimlacht)*

GREG: Is er wat?

JANE: Ik schrok me dood!

GREG: Ik heb je koffers weggezet. Achter is ook een trap.

JANE: O! Ik dacht dat je... 't is gek, ik... *(gegeneerd)* Nou ja, het is voor het eerst dat ik alleen gelaten werd, dat is alles. Het komt wel goed met me. *(pakt wat pillen uit haar handtas)*

GREG: Het is een natuurlijke reactie, Jane. Als we eenmaal gewend zijn...

JANE: Het is hier zo afgelegen! Ik heb mensen om me heen nodig.

GREG: Ach! Aan de andere kant van de weg woont George. Van hem heb ik deze boerderij gehoord. Hij is me een type! Je zult hem enig vinden en als Zus straks komt, heb je iemand om mee te praten.

JANE: Wat?

GREG: Ik zei - eh - als Zus straks komt, heb je iemand om...

JANE: ...o, Greg, nee! Niet Laura!

GREG: Ze komt gewoon even langs.

JANE: Maar Greg, ik heb het juist nodig om een tijdje met jou alleen te zijn. Dat moet ze toch begrijpen.

GREG: Ze zal niet zo lang blijven.

JANE: Dat zei ze de laatste keer ook en je weet wat er toen gebeurde.

GREG: Ze mag je. Ze wil het weer goedmaken met je.

JANE: Ze mag JOU, niet mij.

GREG: Ik begrijp je houding tegenover haar niet. Ze verhuist binnenkort naar het westen. Dit zou mijn laatste kans kunnen zijn haar nog eens te zien. Misschien zie ik haar dan jarenlang niet meer.

JANE: Ze verhuist naar het westen?

GREG: Ja. Ze heeft zelfs haar baan opgezegd, haar auto verkocht... alles. Hoe kon ik haar nu zeggen dat ze niet mocht komen?

JANE: Ik ben er nog niet klaar voor, Greg... echt niet.

GREG: Ik moet er iedere dag opuittrekken om stenen te verzamelen... en dan is er nog mijn joggen. Je zult blij zijn als ze er is.

JANE: Om eerlijk te zijn is zij wel de laatste die ik op dit moment wil zien.

GREG: Ach toe, zelfs al zou ik het willen... ik kan haar nu niet meer tegenhouden.

JANE: Hoe bedoel je?

GREG: De bus is al vertrokken, geloof ik.

JANE: Zit ze nu in de bus?

GREG: Tenzij die laat is.

JANE: Dus ze komt hier vanavond al! Dat is toch niet te geloven! Hoe heeft ze je zo ver kunnen krijgen?

GREG: Ik geloof toch echt, Jane, dat je haar helemaal verkeerd beoordeelt.

JANE: (*gekwetst*) Ze gaat hier straks meteen de baas in huis spelen. En ook de baas over jou!

GREG: Zo zal het deze keer heus niet gaan. Probeer het nu, Jane, doe het voor mij.

JANE: (*niet van harte*) Goed... Maar ik kijk er niet naar uit! (*Jane gaat naar de keuken. Greg gaat door met het bekijken van een van zijn*

stenen door het vergrootglas. Jane komt binnen met een beker koffie en loopt naar Greg) Waar wil je het hebben? (voor Greg de kans krijgt om te antwoorden, wordt er luid geklopt op de deur. Jane schrikt en laat de beker koffie in Gregs schoot vallen. Dat doet pijn en Greg vliegt omhoog. De beker valt op de grond. George Willowby steekt zijn hoofd om de deur. Hij is een grote, forse boer met een door weer en wind getekende rode kop. Zijn leeftijd is ergens in de vijftig, hij draagt een overall, een pet en modderige laarzen. Zijn gezicht ziet er oud uit en heeft onregelmatige trekken. Het beetje haar dat hij nog bezit is grijs. Hij praat langzaam, alsof hij op een zomerse dag geleund over het hek staat. Hij onderbreekt zijn praten echter geregeld met een luide, aanstekelijke maar enigszins stompzinige lach)

GEORGE: Hallo! Hallo! Hoe gaat het met de tortelduifjes? *(Jane duikt de keuken in om een doekje te pakken)*

GREG: Ah, George... kom binnen.

GEORGE: Dacht ik kom eens aan. Zag licht branden. *(Greg staat nog steeds krom van de pijn. George ziet dat)* Gaat het een beetje?

GREG: Let maar niet op mij, George. *(Greg loopt strompelend van de pijn door de kamer. George kijkt er naar, maar begrijpt niet wat er aan de hand is. Jane komt binnen met een doekje, ziet de beker op de grond liggen, pakt die op en verdwijnt weer naar de keuken)*

GEORGE: Zo, meneer Sanderson... Dat is zeker de nieuwe bruid.

GREG: Och, ze is niet bepaald nieuw.

GEORGE: Ik snap wat je bedoelt, meneer Sanderson. Tegenwoordig zijn ze niet meer zo vaak nieuw. Maar ik ben ruimdenkend, dus wat zou het bommen! *(Jane komt binnen en probeert de koffievlek van Gregs gulp te wrijven. George kijkt aandachtig toe. Greg probeert Jane te laten ophouden)*

GREG: Jane, dit is George.

JANE: *(geagiteerd)* Hoe maakt u het. *(verdwijnt naar de keuken met het doekje. Met zijn elleboog stoot George Greg aan)*

GEORGE: Daar heb je de handen aan vol, hè? *(brult van het lachen en loopt naar de kachel om zich te warmen. Al gauw ontdekt hij dat de kachel nog niet aangestoken is. Jane komt terug uit de keuken en gaat bij Greg zitten)*

GEORGE: Zo! Wanneer was de bruiloft?

JANE: Welke bruiloft?

GEORGE: Maar, ik dacht...

JANE: We zijn al zes jaar getrouwd.

GEORGE: Zes jaar?

JANE: We zijn alleen een poosje uit elkaar geweest.

GEORGE: O... ik begrijp het... Eh... is alles naar 't zin hier?

GREG: Ja. Prima.

GEORGE: Het is nog een beetje stoffig, hè? *(likt zijn lippen)* Dat kan ik gewoon voelen. Je krijgt er zo'n droge mond van. Ja, meneer. Heel droog.

GREG: *(heeft de hint eindelijk door)* O! Wou je wat drinken, George?
(Georges gezicht klaart op)

JANE: De koffie is klaar.

GEORGE: Ah... koffie. Ik mag geen koffie hebben van mijn dokter. Daar raak ik te opgewonden van, snapt u.

JANE: Warme chocolademelk?

GEORGE: Daar krijg ik uitslag van.

GREG: We hebben nog wat whisky.

GEORGE: Dat bedoel ik. Niet te veel, hè? Een klein glaasje zou wel lekker wezen. *(Greg pakt een fles whisky uit de kast en gaat naar de keuken om een glas te halen. Jane gebaart naar George dat hij moet gaan zitten, wat George doet)*

GEORGE: Tja. 't Is een best oud huis. Degelijk, het lekt nergens. Ik heb het een paar jaar geleden gekocht voor die jongen van me, Robert, maar hij ziet het boerenwerk niet zo zitten. Daarom verhuur ik het. Tja, ik denk dat jullie het wel naar je zin zullen hebben. Net als die lui van laatst. Ze zouden hier nog steeds zitten, als die spoken er niet geweest waren.

JANE: Spoken?

GEORGE: Och, zelf geloof ik er niet in, mevrouw Sanderson, maar 't waren stadsmensen en ze lazen te veel boeken.

JANE: Wat voor spoken?

GEORGE: Er was hier een afgrijselijke moord zo'n vijftig jaar geleden - hier, in deze kamer. Een jong vrouwtje, zo ongeveer uw leeftijd. *(Greg komt terug met een glas whisky en geeft het aan George)*

GREG: Waar hadden jullie het over?

JANE: Greg... er is een moord gepleegd in uitgerekend deze kamer.

GEORGE: Nou ja, al een hele tijd geleden!

GREG: Fascinerend.

GEORGE: Ik hoop maar dat jullie niet in spoken geloven.

GREG: Ik geloof alleen in de wetenschap. Volgens mij is een spook een scheikundige stof in iemands hersenen. *(slentert naar zijn bureau en begint wat te rommelen met zijn stenen, terwijl hij met één oor naar de anderen luistert)*

GEORGE: Ik ben blij dat je er zo over denkt. In de loop der jaren zijn er heel wat mensen afgeschrikt door dit huis. Vooral door de spoken, hè... *(neemt een slok whisky)* En door het bloed.

JANE: Bloed?

GEORGE: Ja, een rode vlek die op de vloer verschijnt. Dat komt door dat jonge vrouwtje, zeggen ze. Ze vonden haar lichaam daar, op die plek, in een grote plas bloed. Ze zeggen dat steeds als er ergens in de omgeving iemand vermoord wordt, de vloer rood wordt.

JANE: Wie vermoordde haar?

GEORGE: Tja... het verhaal gaat zo: er woonde hier een kluizenaar op de plek waar nu de steengroeve is. Hij was mismaakt... monsterlijk mismaakt moet hij geweest zijn. *(heel serieus, tegen Jane)* Daarom werd hij natuurlijk kluizenaar. *(buldert van het lachen)* Tja... de boer die in dit huis woonde verkocht de mijnrechten. Aan de maatschap-pij die hier wilde gaan graven. De kluizenaar wilde niet vertrekken, dus hebben ze hem weggejaagd. Maar diezelfde nacht sloop hij terug... forceerde een raam en stak de boerendochter dood. In DEZE kamer... net voor middernacht.

JANE: Hebben ze hem ooit gepakt?

GEORGE: Nee, nooit, maar een heleboel lui van hier beweren dat ze hem gezien hebben.

GREG: *(lacht cynisch)* Hij is vast al jaren geleden gestorven.

GEORGE: Hij is het spook dat de mensen zien. Ze zeggen dat je nooit 's nachts naar de groeve moet gaan. En dat je nooit in dit huis moet komen. *(serieus tegen Jane)* Maar dat kon ik beter niet zeggen, hè? *(George komt niet meer bij van het lachen, Jane loopt naar*

het raam en kijkt nerveus naar buiten)

JANE: Hebben ze die kluizenaar echt geZIEN?


GEORGE: Nou ja, eerst horen ze hem. Zo'n geluid als van het kloppen van een hart, zoals... tja, zoals een hart klopt, maar dan luider. En, dat zeggen ze tenminste, daarna komt hij tevoorschijn met een groot bloederig mes...

JANE: Jezus!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ  **INK**

“Samenspelen” is ons motto